

CRIDATS A LA SANTE DAT, COM FRANCESC CASTELLÓ

Sants i beats són aquells que, nascuts entre nosaltres, ens han avançat en el camí de les benaurances. Són els campions de la virtut i capdavanters en la marxa del Poble de Déu. Però no per això són lluny de nosaltres. Com més amics de Déu s'han fet, més amics nostres són.

Les nombroses beatificacions i canonitzacions dels darrers anys, i concretament la del nostre Francesc Castelló i Aleu ens convencen de que la santedat és per a tot batejat. Seguint la vida de Francesc Castelló veiem com es fa un sant. I això ens interessa, perquè la felicitat —“beat” vol dir feliç, benaurat, sortós, afortunat— és la nostra vocació.

¿Com es fa un sant? ¿Qui assenyala el camí als sants? ¿Amb quines forces i ajuts s'hi pot arribar?

Mirant la vida de Francesc, veiem que un sant no s'improvisa. Una vida santa és el resultat d'un procés en què intervenen tres forces. En primer lloc l'Esperit Sant, font de tota santedat, que guia la vida de tot fill de Déu. En segon lloc, la *persona* que lliurement es deixa conduir per l'Esperit. Finalment, tenen el seu paper, de vegades força important, aquelles *persones, esdeveniments i circumstàncies* a través de les quals l'Esperit de Déu actua.

En el cas de Francesc, sabem que diverses persones, sobretot la seva mare, van influir poderosament en la maduració de la seva personalitat humana i cristiana. Cal recordar-ho, per aprendre que, quan fem senzillament el que hem de fer, l'Esperit Sant dona una fecunditat superior als nostres actes de la vida quotidiana.

La seva mare, Teresa, va acceptar el seu estat de vídua amb una gran confiança en Déu, i amb fortalesa es va posar a preparar immediatament les oposicions al magisteri, havent de superar la tristesa, la incertesa de l'èxit final, la pena d'haver de deixar durant moltes hores al dia la cura dels seus fills a la cunyada, d'altra banda tan generosa a acollir-los.

La mare de Francesc va ser tendra en l'amor als seus fills i ferma en les decisions, ben conscient que havia de ser per a ells mare i pare a la vegada. No els pegava ni era amiga dels càstigs, sinó de la reparació del mal. És ben conegut com a Vilamòs, jugant el nen a tirar pedres, una va anar a parar al front d'una nena, i com la mare de Francesc, amb molt d'amor, va fer que el mateix nen, entre emocionat i espantat, posés l'aigua oxigenada sobre aquella ferida. A més de que es va acabar el tirar pedres, el nen va entendre per sempre que la justícia i més encara la

caritat demanen que la ma que ha fet el mal miri de fer el possible per desfer-lo o alleujar-lo.

Un préssec va ser l'ocasió que el nen aprengué que *compartir* és essencial a la vida de família. Li havien regalat a ell, però la mare el va repartir a parts iguals amb les seves germanes. Tan gran va ser la resistència de l'infant que la mare el va fer sortir al carrer i li va tancar la porta. Quan, després del plany sorollós se li va obrir la porta, la lliçó estava apresa: val més perdre tots els préssecs del món abans que perdre l'amor de la mare i de les germanes.

Darrera un Francesc Castelló que dona la vida per Crist hi ha, per tant, una mare que l'ha acompanyat amb la pregària constant, ja des que el portava al ventre; una *mare* que s'ha pres a cor la tasca de la formació del seu fill des del minut següent al naixement, com ella mateixa deia que havia de fer una mare; una dona de cor tendre i fort que li ha tramès, amb l'exemple i la paraula oportuna, uns valors purament evangèlics. Hi ha també una “*tíeta*” que s'ha fet solidària dels seus sofriments, unes *germanes* que l'han estimat. Endemés, entre altres persones de les que no en sabem coses precises, hi ha encara l'amic i *confident espiritual*, el Pare Galan.

L'Esperit de Déu s'ha servit d'aquestes persones humanes per a modeliar la personalitat de Francesc. Aquest no ha fet més que acollir i correspondre, de manera lliure, responsable i generosa, a l'acció de l'Esperit Sant i dels seus instruments humans.

En un sant declarat solemnement com a tal conflueixen moltes santedats viscudes humilment. I el seu reconeixement és a la vegada, per part de l'Església, una valoració dels esforços de totes aquelles persones, en molts casos desconegudes, que han col·laborat en la formació d'una personalitat santa excepcional. Donat que tots formem en l'Església un sol cos, és tot el cos qui contribueix a la bellesa excel·lent d'un dels seus membres, i a la vegada tot el cos és glorificat quan un dels seus membres és reconegut públicament com a model eximi de santedat.

Que aquesta beatificació ens estimuli, per tant, a valorar agraïts el bé que hem rebut dels qui ens envolten i el bé que nosaltres estem cridats a fer-los. Déu ens ha assignat un lloc i una missió concreta en aquest món, i espera que no en desertarem. Francesc Castelló, amb el seu testimoniatge, ens assegura que una tal fidelitat és possible, i amb la seva intercessió demana a Déu que es converteixi en realitat.